

Tegnap összekészítettem mindent,
ma pedig kivárok. Annyi belefér,
hogy a ventilátor lapátját követő
legyet szemmel tartom, gondolat-
foszlányokról is lehet szó.

A középkorú nő viszont,
aki a lomtalanítás estjén kitett
asztalunkhoz ült le talpas
poharával, már enyhe túlzás.
A tervezett munkákat halasztva
inkább banánt sütök
meg vaníliás cukrot hintek.

Azután megváltozott szájízzel,
de továbbra is könyvek nélkül
ölöm időmet, amíg késő délután
a szél alábbhagy. Könnyű
ruházatomat akkor durvább
anyagra cserélem, és telepítem
a slagot. A selejtezett leveleket
és fotókat a szárazságnak
megfelelő adagokban égetem,
hogy újabb szerzeményeinek
helyet szorítsak, és holnap
legyen miről írnom.

20 ÜNNEPELT

Ez is én vagyok,
csak iszappakolástól lágyabb
hangon erősítem meg: szeretem,
ha az ajándékok néhány hetes
szórással, postai egységdobozban
jönnek. Kibetűzgetem a nevet
és a pecsétet, konyhai mérlegen
lemérem, és súly szerint
feltornyozom őket. A türelmi időt
és a ráadást lezárva megsütöm
az úgynevezett tortát, hogy arasznyi
gyertyáimat legyen mibe tűzzem.
A lángok neszezésétől ellazulva
bontogatni kezdek, nyugtázom,
hogy ki milyen tárgyat rendel
hozzám, és azonnal válaszolok
levélben, kézírással. Három
bekezdés kerül minden borítékba,
saját magamnak szentelem az elsőt.
A következőt háznépemnek
és az állatoknak, az utolsót pedig
minden egyébnek. Idén a szomszéd
vénasszonnyal zárok, aki estefelé
szentelt vizet hord ki csatos üvegben,
és a minap átadott néhány fej salátát,
mindez hat példányban. Ahogy végzek,
elfújom a gyertyákat, nyújtózkodok
kicsit a füsttel keveredő félhomályban,
szememet lesütve, kiadva azt a hangot,
amiért a boltos gyereklánya
napok óta nyaggat.